

Det var en gång en Tiggare,
 Mid gatuhörn han satt,
 Han bad en slant den blinde ge
 Och räckte fram sin hatt.
 Du wandringsman som går förbi
 Och lyckans nåd begär,
 Besinna att ett tiggeri
 War hela lefnad är.

En Sotare så svart som f-n
 Uppå en skorsten stod,
 Han ropte öfwer hela Sta'n,
 Och war mid lustigt mod;
 Men glädjen blef dock hastigt all,
 Han föll från taket ner,
 Och ropte höghet går för fan;
 Se'n sjöng han aldrig mer.

Ett ädelt sinne aldrig räds,
 Af medgång eller mot,
 Det bryr sig ej om lyckans spel,
 Ej fruktar ägg och hot.
 Jag värder Gud, min Rung och Lag
 Samt har friheten kär:
 Jag håldre ser min sista dag,
 En annan tanke bär.

[Priset Två fl. Banko.]

W i s a

om

En Herres tjenare, en Skrifware, en
 Skräddare, en Socken-Smed, en
 Midlnare, en Jungfru, en
 Musikant, en Favorit,
 en Enke-Fru, en
 Gröfen, en
 Kypare
 m. fl.

SEDERSTEN,
 hos LUDV. WESTERBERG,

1833.

I.

Det war en Herres tjenare,
Som i en Hå-wålm stod,
Han höll en Brånwins-Tumlare
Och sig för magen slog,
Han åt och sop, sin Herre såg
Men wände sig ej om;
Blott jag har Brånwin, Korn och Råg,
Bryr jag mig ingen om.

2.

Det war en gång en Skrifware,
Som bodde wid en elf,
Han mycket skref och plumpade,
Bestod sig Bläcket sjelf;
Papperet hörd Contoret till,
Men Pennan den hölt han,
Den gerna mycket skrifa will,
Han ofta plumpa kan.

3.

Det war en gång en Stråddare,
Som bodde i en by;
Att stjåla war han Måstare,
Men fludder till att sy;
Hwar gång han såg sin Gåstems,
Sjång han rätt gladelig:
"Min Mål skall mig till döden fö,
Och aldrig swika mig."

Det war en gång en Socken-Smed,
 Som bodde wid en ström,
 Han sködt af sinnets lugn och fred,
 Samt smidde skor och skinn;
 Han sjöng i Smedjan der han stod,
 Hans wisa war den här:
 "Bort pust och qual, haf lustigt mod,
 En lycklig Smed du är."

Det war en gång en Mjölhare,
 Som satt bredwid en elf,
 Han sjöng förnåd och gladare,
 En Nättergalen sjelf.
 Hans wisa war rätt märkelig,
 Och hördes när man kom:
 "Om ingen frågar efter mig,
 Bryr jag mig ingen om."

Tia Qwarnen kom framridandes
 En Glicka röd och hvit,
 Han ropte: pro får-hjertandes,
 Will ni ej rida hit,
 Hon swarar nej, tro wiserlig
 Jag är ej utaf dem,
 Min väg just ligger ej till dig;
 Men ärnar rida hem.

Det war en gång en gammal Kärng,
 Som sködt med Jungfru-namn,
 Fast hon war mor åt liten dräng;
 Men ägde aldrig man
 Hon swor och trodde att det än,
 Mång Ungerswen här fans,
 Som ofta tycker om att få
 Och bryta Jungfru-krans.

Det war en gång en Musikant,
 En ständig Bröllops-gäst,
 Som tjente sig mång wacker slant,
 Och druckit som en häst;
 Han sjöng en aftonstund förnåd,
 Wid skuggan af en elf:
 Nu har jag mina strågar nått,
 Nu will jag dansa sjelf.

Det war en gång en Danneman,
 Som räknat flera år,
 Af jord och sjö sin föda wann,
 Och ganska nöder går,
 Sin åker plöjde, sådde, skar,
 Och annat ej förgat;
 Han sjöng: jag lefwer sälla dar,
 När jag har Öhl och Mat.

Det war en gång en Favorit,
 Sin Konungs trogna Råd,
 Och går berömd för tro och nit,
 Och dag ur Kungens nåd:
 Han sjöng en aftonstund förnöjd
 Vid stuggan der han satt:
 Min sol ifrån sin middags-höjd
 Sack ner och det blef natt.

Det war en gång en Dommarer,
 Som hade Daphne fäkt,
 Till Kyrkan twenne daler ge,
 Dermed war det bestämt;
 Han sjöng: jag måste följa lag,
 Fast uti Daphnes fel,
 När hon är wacker som en dag,
 Jag gerna hade del.

Det war en gång en Enke-Fru,
 Som sprjode alla dar,
 Hon sjöng: jag blir wäl gift ännu,
 Den trösten har jag qwar;
 Min salig man ej waknar mer,
 Om jag än gråt ett år,
 Dess minne jag upplifwadt ser,
 När jag en annan får.

Det war en gång uti en Stad,
 En Fröken ung och fäst,
 Wid elfwa år förnöjd och glad,
 Och aldrig nöjen träst.
 Ett år ell' fler förbi snart går,
 Wår tid sin omsorg har,
 Wid femton år man börja får,
 De rätta glada da'r.

Det war en gång en Socken-Prest,
 Sin text så wäl han dref,
 Att någon som plår glädas mest,
 Af tårar fulla blef,
 Hwar har af gäfwor här sin lott,
 En Prest kan röra er,
 Och sköna och den gäfwan fått,
 Att röra hwem er ser.

Det war en gång en Kypare,
 Som bodde wid ett Torg,
 Att suppa war han mästare,
 Och lefde utan sorg,
 Blott han fick dricka gäster till
 Och säga friskt godtår.
 Sen frågar han hur snart man vill
 Och han betalning får.